

Puheenjohtajan tervehdys

Aloitin JoS:n uutena puheenjohtajana nyt vuoden 2019 alusta. Alussa epäilin aikani riittämättömyyttä tähän pestiin, kun perinteisesti työ- sekä perhe-elämäkin vie osansa. Monipuolisista osaajista koostuvan johtokuntamme rohkaisemana otin kuitenkin haasteen vastaan. Tämän ammattitaitoisen taustatiimin voimin yritetään saada seurassamme kasvua ja kehitystäkin aikaiseksi.

Suunnistajana olen itse täysin noviisi seuramme vanhimpien jäsenien rinnalla. Aloitin suunnistusharrastuksen täysin nollasta vuonna 2014. Tuttava kaveriporukka pyysi minut tuolloin mukaan Kuopio-Jukola joukkueeseen, johon harjoittelun aloitin toukokuun 2014 alussa tutustumalla suunnistuskarttoihin ja kompassiin. Suunnan ottaminen ja karttamerkitkin olivat alussa aika lailla hakusessa, mutta kiinnostus asiaan inspiroi oppimaan ja ottamaan opiksi tehdyistä virheistä. Jotenkin olin onnistunut välttämään varsinaisen suunnistuksen opetteluun jopa parikymmentä vuotta aiemmin armeijan leivissä ollessani. Ensimmäinen(kin) Jukola oli todella positiivinen kokemus, ennen kaikkea se suuren urheilujuhlan tunnelma, urheilullinen yhteisö, kokeneiden joukkuekavereiden vinkit, oman vuoron odottelu, rastien löytämisen riemu ja tietenkin Jukola sauna ja ne jälkispekulaatiot. Toki olin aiemminkin ollut pienemmän luokan kilpailuissa, mm. triathlon- ja juoksutapahtumissa, mutta samanlaista yhteisöllisyyttä ei ainakaan omalle kohdalle näissä sattunut. Nykyään reilut 150 kuntorastikertaa ja viisi Jukolaa takana voi sanoa, että jonkinlaista rutiinia suunnistukseen on alkanut jo muodostua, mutta laji yllättää haastavuudellaan silti joka kerta.

Itselläni toi ehkä helpotusta suunnistuksen aloitukseen kohtuullinen fyysinen kunto, koska olin harrastanut jo koko aiemman aikuisikäni liikuntaa aika monipuolisesti. Enemmänkin joudun tarkkailemaan vauhtia suhteessa taitoihini, että malttaisin hiljentää rastille. Kartalta ulos juokseminen tai rastin yli vetäminen ei ole tavatonta kokeneemmallekaan suunnistajalle. Metsässä, pehmeällä alustalla juoksemisen myötä myös aiemmin usein vaivanneet jalkavaivat väistyivät ja juoksukuntokin alkoi kehittyä entistä tehokkaammin. Metsänhoitotöissäkin suunnistusharrastuksesta on ollut hyötyä, muun muassa kuvioilla liikkumisen suhteen ja matkojen arvioinneissa. Lisäksi kovalla sykkeellä tehdyt suunnistustreenit antavat erinomaisen pohjan nykyisin suosittuihin polkujuoksutapahtumiin ja -kisoihin.

Kuntorasteilla käyneenä ja järjestämässä olleena olen huomannut harrastuksen lisääntyneen kiinnostuksen, kiitos suomalaisten viimevuosien runsaan menestyksen lajissa. Mielestäni lajin pariin

kaivattaisiin kuitenkin lisää nuorta verta, ennen kuin enemmistö kuntosuunnistukseen osallistujista, eli keski-ikäiset ja eläkeläiset poistuvat pikku hiljaa lajin parista. Nuorten kiinnostumattomuutta suunnistusta kohtaan on varmaan osaltaan ruokkinut joukkuelajien trendikkyys, onhan työelämässäkin jo pitkään hehkutettu tiimityön voimaa ja yhteen hiileen puhaltamista. Toki myös harrastusvaihtoehtoja (ja -tapoja) on aivan eri tavalla, kuin esimerkiksi 10-20 vuotta sitten. Joukkuelajeja ja moottoriurheilua harrastaneiden poikien isänä olen huomannut, että nykyään hyvin moni laji alkaa vaatia 10 ikävuoden jälkeen aika lailla panostusta ja sitoutumista niin osallistujalta itseltään, kuin myös huoltojoukoilta, eli vanhemmilta. Varsinkin tietyissä moottoriurheilulajeissa kilpaillakseen olisi pystyttävä olemaan reissussa 3-4 päivää, aina pari kertaa kuukaudessa. Tämän lisäksi toki kaluston huollot, -korjaukset jne. Aika haastavaksi menee töissä käyvien vanhempien ja jo ylemmillä luokilla olevien oppilaiden kanssa. Tarvetta olisi siis monessa lajissa niin sanotuille harrastusryhmille, joissa pystytään harrastamaan lajia samalla lailla, kuin kilpailevienkin puolella. Suunnistus on siitä "helppo" laji harrastaa, että mukaan ei tarvita periaatteessa, kuin ulkoliikuntavälineet, vähän kartan lukutaitoa ja reipasta mieltä. Lajin harrastuskynnys on siis todella matala.

Mutta millä keinolla saataisiin nuoret innostumaan tästä erinomaisesta kestävyyskuntoa kehittävästä, älyllistä päättelyä ja täyttä keskittymistä vaativasta lajista? Nykynuoret viihtyvät älylaitteilla kuin kotonaan, joten olisiko uuden teknologian vahvempi mukaan ottaminen yksi ratkaisu? JoS:lla on Joensuun lähiympäristössä käytössä jo neljä itsesuunniteltua MOBO-rataa, jotka ovat olleet hyvä esimerkki teknologian mukaan ottamisesta lajin pariin. Koululaiset ovat silmin nähden innostuneet suunnistuspäivissä, joissa suunnistusta on opastettu heille käyttämällä kännykän paikannusta ja QR-koodien lukemista hyväksi.

Jää nähtäväksi, olisiko teknologisten keinojen ja yhteisöllisyyden kytkeminen harrastuksen aloitukseen se piristysruiske, jolla myös Z-sukupolvi, sekä nuoremmatkin saataisiin innostettua hienon lajin pariin?

Suunnistusterveisin, Marko Pajarinen

Puheenjohtaja